

De erfenis van Robar

Boek 1

Het geheim van Causton

De erfenis van Robar
Het geheim van Causton
Boek 1

@18 November 2020 Jane Kievit
All rights reserved
Uitgeverij: Yanga
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp en omslagillustratie: Jane Kievit
Illustraties binnenwerk: Jane Kievit
Kaarten: Jane Kievit
ISBN NR: 9789403612188

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsbestand of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever: Yanga Mybestseller BV - Delftsestraat 33 3013 AE Rotterdam

Proloog

Engeland 1894.

Buiten waait een gure wind. Samen met de kinderen, Sarah en Robert, zit ik in het salon van mijn landhuis. Robert leest een boek en Sarah is druk bezig met een handwerkje.

De open haard brandt en terwijl ik ontspannend mijn benen naar het vuur uit strek, denk ik aan mijn man. Hij is op zakenreis. Op het knisperen van het haardvuur na, is het zo stil in de kamer dat ik even in gedachten verzonken ben. Plots besef ik dat Sarah naast me staat en ook Robert zit me aan te kijken.

"Ja Sarah, wat is er?" vraag ik haar terwijl ik Robert lachend aankijk.

"Mama, waar denk je aan?" verrast ze me met haar vraag.

"Ja mama, je lijkt zo afwezig, precies alsof je aan het dromen bent." zegt Robert.

"Ah, ik dacht even aan vroeger, toen ik zelf nog klein was."

"Vertel er eens wat over?" dringt Sarah aan.

"Ja mama, het zijn leuke verhalen waar we weinig over weten." voegt Robert eraan toe.

Hij ploft afwachtend voor me neer. Zijn ernstige blik raakt me. Het valt me op hoe veel hij op zijn vader lijkt. Een gevoel van heimwee overvalt me. Nieuwsgierig kijken ze me aan. Even twijfel ik. We hadden besloten het verhaal pas op hun achttiende verjaardag te vertellen. Maar ze zijn allebei zestien en al lang geen kleine kinderen meer. Mijn belofte aan Henry doet me aarzelen. Maar deze avond lijkt me een geschikt moment om de geschiedenis aan de kinderen door te geven, dus begin ik met mijn verhaal.

Op een avond vertelde papa na het diner dat er moeilijkheden waren in de bank.

Het pas geopende filiaal in Amerika kampte met grote problemen. Die konden wel eens de doodsteek voor het bedrijf betekenen. Zijn baas wilde dat papa de mensen ter plaatse minstens een half jaar zou gaan ondersteunen. Om papa over de streep te trekken mocht mama mee. Ze dachten dat een twintigjarige dochter wel haar plan kon trekken. Zolang ze maar bij een familielid kon logeren.

Eerst begreep ik het niet. Ze zouden me alleen in Londen achter laten om samen gezellig naar Amerika te trekken. Maar al gauw bleek dat ik bij papa's broer, Burton in Causton mocht logeren. Ze gingen er van uit dat ik het er wel leuk zou vinden. Maar ik had mijn oom en tante nooit ontmoet. Ook was ik nog nooit in dit kleine dorpje in het Zuid Oosten van Engeland geweest. Ik was wel opgelucht. Ik moest immers niet alleen met de gouvernante Judy Frickson in het grote huis blijven. Bovendien, beloofde oom Burton, dat ik zou leren paardrijden. Ook mocht ik tijdens het verblijf een eigen paard uit kiezen.

De daaropvolgende weken waren druk. De koffers werden gepakt. Het toezicht op het huis werd geregeld. En er werden voorbereidingen getroffen voor mijn verblijf in Causton.

De dag van het vertrek voelde ik me opgewonden. Voor ze op de boot stapten, namen mama en papa me nog even apart. Ze hadden elk ook voor een verrassing gezorgd. Papa grapte dat het cadeautjes waren opdat ik hen zeker niet zou vergeten. In het eerste pakje stak een groot boek. Het bevatte veel mooie tekeningen en uiteenlopende gegevens.

In het tweede pakje vond ik een grote, katoenen zak waarin heel wat kleine zakjes genaaid waren. Op de meeste vakjes was de naam van een plant, kruid, boom of struik geborduurd. De lege zakjes mocht ik zelf benoemen. De zak en het boek kon ik gebruiken om een plantenverzameling te starten.

Het afscheid was achter de rug. De koets, die mama en papa naar de haven zou brengen, stond klaar. Judy en ik reisden mee tot aan de haven. Daar zouden we overstappen in de koets die ons naar Causton zou brengen. Jullie kunnen je wel voorstellen dat we het allemaal moeilijk hadden. Zelfs mijn papa slikte zijn tranen in, toen ze aan boord gingen.

Ik herinner me nog hoe de boot afmeerde. De stoomfluit gaf het vertreksein. Langzaam voer de boot weg van de kade. Mijn ouders stonden aan de reling. Ze wuifden met een grote zakdoek naar mij en Judy. We zwaaiden terug tot het schip nog maar een klein stipje aan de horizon was.

We moesten even naar onze koets zoeken. Daardoor vergat ik mijn verdriet. Aan het eind van de kade zagen we een koetsier. Hij hield een bord omhoog, waar "Causton" op geschreven stond. Hij stelde zich voor als Patrick, de koetsier van Causton. Hij had de opdracht gekregen om ons veilig naar Causton te brengen. De tocht zou een vijftal dagen duren. Gelukkig was de koets, getrokken door twee paarden, een comfortabel vervoermiddel.

De tocht verliep vlot. We verveelden ons niet. Er werd regelmatig gestopt om de paarden wat rust te gunnen. Wij strekten onze benen tijdens een korte wandeling in de omgeving. Zo begon ik met het verzamelen van nieuwe, onbekende kruiden en planten. Tijdens de rit kon ik in mijn boek alles op zoeken over de gevonden plantjes en kruiden.